

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **J. V.**, zast. Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem se sídlem nám. Míru 137/9, Šumperk, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2014, č. j. 19361/14/5000-14304-702525, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 15. 10. 2014, č. j. 65 Af 28/2014 – 36,

t a k t o :

- I. Výrok I. usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 15. 10. 2014, čj. 65 Af 28/2014 – 36, **s e r u š í**.
- II. Ve zbytku **s e** kasační stížnost **z a m í t á**.
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se včasnou kasační stížností domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“), jehož výrokem I. krajský soud zamítl návrh žalobce na zrušení usnesení krajského soudu ze dne 1. 10. 2014, č. j. 65 Af 28/2014 – 27, jímž bylo zastaveno řízení o

žalobě žalobce pro nezaplacení soudního poplatku, a jehož výrokem II. krajský soud vrátil žalobci z účtu krajského soudu zaplacený soudní poplatek ve výši 4000 Kč.

II. Řízení před městským soudem

[2] Finanční úřad pro Olomoucký kraj doměřil žalobci platebními výměry daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. až 4. čtvrtletí roku 2011 v celkové výši 97 570 Kč včetně penále v celkové výši 19 612 Kč. Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 7. 2014, č. j. 19361/14/5000-14304-702525, bylo odvolání proti platebním výměrům zamítnuto.

[3] Žalobce napadl toto rozhodnutí žalovaného žalobou, Krajský soud usnesením ze dne 1. 10. 2014, č. j. 65 Af 28/2014 – 27 (dále též „usnesení o zastavení řízení“), zastavil řízení pro nezaplacení soudního poplatku za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku. Usnesení nabylo právní moci dne 2. 10. 2014. Následující den žalobce zaplatil soudní poplatek ve výši 4000 Kč a domáhal se zrušení usnesení o zastavení řízení. Krajský soud výrokem I. napadeného usnesení tento návrh žalobce zamítl a výrokem II. žalobci vrátil zaplacený soudní poplatek.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatel napadl usnesení krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů, které podřadil pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

[5] V kasační stížnosti uvedl, že další kasační stížností napadl i usnesení krajského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku v této věci. Stěžovatel je přesvědčen, že poplatkovou povinnost splnil včas. Podle stěžovatele je rozhodné, že soudní poplatek byl zaplacen týž den, kdy bylo jeho zástupci doručeno usnesení o zastavení řízení. Domníval se přitom, že lhůta k zaplacení soudního poplatku vůbec nezačala běžet, protože výzva ke splnění poplatkové povinnosti byla doručena pouze zástupci stěžovatele, přestože se jednalo o povinnost, kterou měl vykonat účastník řízení osobně. Lhůtu pěti dnů pro zaplacení soudního poplatku nepovažuje stěžovatel za dostatečnou. Domnívá se, že pokud je nezákonné usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, tak ani rozhodnutí, jímž byl zamítnut návrh na zrušení tohoto usnesení, nemůže být v souladu se zákonem.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ponechává posouzení důvodnosti kasační stížnosti na Nejvyšším správním soudu, neboť se týká pouze procesní otázky, ke které žalovaný nemá podklady.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

pokračování

[7] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu je v ní namítán důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[8] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. Zdejší soud přezkoumal napadené usnesení z těchto důvodů a shledal, že trpí vadou, k níž je Nejvyšší správní soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Souborem kasačních námitek, vztahujících se k otázce, zda krajský soud porušil zákon tím, že nezrušil usnesení o zastavení řízení, se v nynějším rozhodnutí Nejvyšší správní soud nezabýval. V těchto otázkách lze stěžovatele plně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, sp. zn. 7 Afs 225/2014. Stěžovateli je známý, neboť byl vydán v řízení o jím podané kasační stížnosti, odůvodnění obsahuje pečlivé vypořádání se s těmito námitkami.

[10] Zdejší soud se dále zabýval otázkou, zda krajský soud měl pravomoc rozhodovat o návrhu stěžovatele ze dne 3. 10. 2014 na zrušení usnesení o zastavení řízení, a dospěl k závěru, že nikoliv.

[11] Podle § 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) *zruší* soud usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku, a to pokud je poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost.

[12] Z prostého gramatického výkladu § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích je patrné, že zákonodárce stanovil soudu, který usnesením řízení pro nezaplacení soudního poplatku zastavil, povinnost toto usnesení zrušit v případě, kdy je soudní poplatek zaplacen do právní moci usnesení o zastavení řízení. Jasně vymezená povinnost zároveň vytyčuje hranice pravomoci soudů v takovýchto případech. Pokud soudní poplatek nebyl do právní moci usnesení o zastavení řízení zaplacen, soud nemá pravomoc rozhodovat ve věci jinak, zejména nemá pravomoc zamítnout návrh na zrušení usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Eventuální nesouhlas žalobce s postupem krajského soudu, který usnesení o zastavení řízení nezrušil, byť pro to byly dle žalobce důvody, řeší Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti proti usnesení o zastavení řízení. Tak se stalo i v tomto případě, a to ve věci vedené před zdejším soudem pod sp. zn. 7 Afs 225/2014.

[13] Nejvyšší správní soud spatřuje v citovaném § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích dva účely. Toto ustanovení poskytuje plátcí dobrodiní dodatečné lhůty k zaplacení soudního poplatku (do dne nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení), krajskému soudu zároveň ukládá povinnost v případě včasného zaplacení soudního poplatku rozhodnout o zrušení předchozího usnesení o zastavení řízení. Ustanovení § 9

odst. 7 tohoto zákona však nezakládá pravomoc soudu rozhodovat o návrhu na zrušení usnesení o zastavení řízení za situace, kdy soudní poplatek včas zaplacen nebyl. Opačný výklad by zaváděl zbytečnou duplicitu řízení o kasační stížnosti před zdejším soudem, neboť žalobce se logicky brání proti oběma usnesením krajského soudu.

[14] Nebyl-li soudní poplatek zaplacen včas, tedy nejpozději do dne, kdy usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci, příslušný soud pouze rozhodne o vrácení pozdě zaplaceného soudního poplatku podle pravidel obsažených v ustanovení § 10 zákona o soudních poplatcích. Tím svoji úlohu podle zákona o soudních poplatcích zcela naplní. Námitky týkající se včasnosti zaplacení soudního poplatku, dovozující nezákonnost zastavení řízení, lze uplatnit a věcně projednat pouze v řízení o kasační stížnosti proti usnesení o zastavení řízení.

V. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná. Na základě shora vyjmenovaných důvodů proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil výrok I. napadeného usnesení krajského soudu. Výrok II. je v souladu se zákonem. Zdejší soud nevrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť výrok II. napadeného usnesení zůstal zachován a žádné „další řízení“ již ve věci nepřichází v úvahu. Nejvyšší správní soud proto ve zbytku kasační stížnosti zamítl.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první a § 60 odst. 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel sice byl v řízení o kasační stížnosti zčásti úspěšný, proto by za běžných okolností měl právo na náhradu poměrné částí nákladů řízení, nicméně vzhledem ke specifickým okolnostem této věci, a zejména s ohledem na to, že stěžovatel svou kasační stížností nedosáhl toho, aby mu bylo vráceno jeho procesněprávní postavení v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, zdejší soud stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu